

ת"פ 58629/02/17 - מדינת ישראל נגד עללא אבו מגציב, יוסף אבו מגציב, מחמד דבסאן - נידון

בית משפט השלום ברחובות
ת"פ 58629-02-17 מדינת ישראל נ' אבו
מגציב(עציר) ואח'

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. עללא אבו מגציב (עציר)

2. יוסף אבו מגציב (עציר)

3. מחמד דבסאן- נידון

הנאשמים

נוכחים:

התובעת עו"ד דיאנה דובנצ'יק

ב"כ הנאשם 1 עו"ד יוסי דגה גם בשם ב"כ הנאשם 2 עו"ד שאדי נטור

הנאשמים 1 ו-2 הובאו על ידי שב"ס

וואסים אבו עאמר, מתורגמן לשפה העברית

גזר דין לנאשמים 1-2

רקע

1. הנאשמים הורשעו, על פי הודאתם, בכתב אישום מתוקן.

הנאשמים 1 ו-2 (להלן "הנאשמים") הינם קרובי משפחה, אשר שהו בישראל ללא אישור שהייה, כניסה או עבודה בישראל כדין. הנאשמים קשרו, בינם לבין עצמם וכן עם אחרים שזהותו/זהותם אינה ידועה למאשימה, לצורך ביצוע התפרצויות לבתים, גניבות רכבים ורכוש נוסף ממושבים שונים באזור המרכז ודרום הארץ. במסגרת הקשר ולשם קידומו, תפקידו של הנאשם 3 היה להסיעם למושב כפר הרי"ף ולהחזירם. לאחר ביצוע ההתפרצויות והגניבות העבירו הנאשמים את הרכבים הגנובים, לאדם אחר שתפקידו היה להעבירם למזרח ירושלים בתמורה לתשלום עבור כל העברת רכב.

הנאשמים הורשעו בעבירות הבאות:

האישום הראשון

הנאשמים הורשעו בעבירות של **כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, התשי"ב-1952 (להלן: "חוק הכניסה") ו**הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו** לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

בתאריך 9.2.17 עובר לשעה 18:45 הגיעו הנאשמים יחד עם נאשם 3 שהסיעם למושב כפר הרי"ף. בהמשך בתאריך 10.2.17 בשעה 00:44 לערך, בסמוך לצומת עד הלום, הורה שוטר לשלושה לעצור את רכבם, הנאשמים פתחו את דלתות הרכב וניסו להימלט בריצה, כאשר הנאשם 3 נותר ברכב. הנאשמים הצליחו לברוח מהשוטרים, כאשר הנאשם 2 קפץ לתוך תעלה וראשו ופניו נחבטו ברצפה. הנאשמים נתפסו על ידי השוטרים לאחר מרדף. טרם נעצר הנאשם 2 הוא נעמד מול השוטר כאשר ידו הימנית מורמת למעלה ומאוגרפת כשהוא אוחז בדבר מה הנחזה לאבן בידו. השוטר בעט בנאשם 2 וזה נפל ארצה. הנאשם 2 המשיך להשתולל ולהתנגד למעצרו תוך שהוא מנופף בידיו לכיוון השוטר ואף היכה את השוטר בזרוע שמאל ובמצח. השוטר הפעיל כח, תפס את הנאשם 2 בכתפו, סובב אותו על ביטנו ואז אזק ועצר אותו. הנאשם 2 התחזה לאחר ומסר שמו של אחר.

האישום השני

בתאריך 18.12.16 סמוך לשעה 19:00, הנאשם 1 ניסה להתפרץ לדירת מגורים בבית משפחת אבירם ארז במושב שדמה, בכך שהרים את תריס חלון חדר האמבטיה ועקר את רשת החלון בעוד הנאשם 2 עמד בסמוך ואיבטח את מעשיו. נאשם 1 הפיל סלסלה עם צדפים, ולמשמע קול הניפוץ, המתלוננת ובעלה קמו ממקומם הלכו לחדר האמבטיה, אז גילו שהחלון פתוח והרשת נעקרה ממקומה. הנאשמים נמלטו מהמקום.

הנאשם 1 הורשע באישום זה בעבירות אלה:

קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, **ניסיון התפרצות למקום מגורים** לפי סעיפים 406(ב) ו-25 לחוק העונשין ו**כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

הנאשם 2 הורשע באישום זה בעבירות אלה:

קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, **סיוע לניסיון התפרצות למקום מגורים** לפי סעיפים 406(ב) ו-25 לחוק העונשין יחד עם סעיף 31 לחוק העונשין ו**כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

האישום השלישי

בתאריך 18.12.16 בסמוך לשעה 2:55 שוחחו הנאשמים טלפונית וקבעו להיפגש. בין השעות 1:30-4:00 לערך,

התפרץ הנאשם 1 לבית משפחת לודנסקי במושב בת הדר, בעת שבני הבית ישנו במיטותיהם, ככל הנראה דרך חלון הזזה בסלון הבית, כאשר הנאשם 2 עמד בסמוך ואיבטח את מעשיו של הנאשם 1. הנאשמים גנבו בצוותא מפתחות לרכב מסוג סקודה, שני מחשבים ניידים, אייפד, תיק השייך לאשתו של המתלונן שהכיל מסמכים אישיים, כרטיסי אשראי ו- 500 ₪ במזומן. הנאשמים נטלו את הרכב עמם. בהמשך בשעה 4:20 לערך הוקם מחסום משטרה על כביש 4 על מנת לאתר את הרכב. הרכב התקרב למחסום, הבחין בשוטרים וביצע פניית פרסה והחל לנסוע בניגוד לכיוון התנועה על כביש 4 לכיוון דרום. נידת משטרתית נסעה אחר הרכב אשר הגביר את מהירות נסיעתו, פנה לכיוון בית השקמה ומשם נכנס לכביש עפר, הרכב נעצר והנאשמים ברחו החוצה מהרכב בריצה, ולאחר מרדף רגלי הצליחו להימלט. ברכב נתפסו זוג נעלי ספורט מברג ומספריים שאינם שייכים למתלונן. בהמשך שוחח הנאשם 1 עם אדם שזהותו אינה ידועה ואמר "היה עליהם מרדף אחו שרמוטה". בהמשך בשעה 5:42 שוחחו הנאשמים ביניהם על המרדף וקבעו מקום מפגש.

הנאשם 1 הורשע באישום זה בעבירות אלה:

קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, **התפרצות למקום מגורים** לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, **גניבה בצוותא** לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק העונשין, **גניבת רכב בצוותא** לפי סעיפים 413 ב (א) לחוק העונשין ו**כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

הנאשם 2 הורשע באישום זה בעבירות אלה:

קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, **סיוע להתפרצות למקום מגורים** לפי סעיף 406(ב) ו-31 לחוק העונשין, **גניבה בצוותא** לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק העונשין, **גניבת רכב בצוותא** לפי סעיפים 413 ב (א) לחוק העונשין ו**כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

האישום הרביעי

בתאריך 18.12.16 עובר לשעה 4:00, התפרץ הנאשם 1 לבית משפחת לוי במושב בת הדר, ככל הנראה דרך חלון פינת האוכל, וזאת בעוד שאנשי הבית ישנים במיטותיהם והנאשם 2 עמד בסמוך ואיבטח את מעשיו. הנאשמים גנבו בצוותא מתוך הבית שני מחשבים ניידים, תיק השייך למתלוננת ו- 1000 ₪ במזומן.

הנאשם 1 הורשע באישום זה בעבירות אלה:

קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, **התפרצות למקום מגורים** לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, **גניבה בצוותא** לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק העונשין ו**כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

הנאשם 2 הורשע באישום זה בעבירות אלה:

קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, **סיוע התפרצות למקום מגורים** לפי סעיף 406(ב)

ו-31 לחוק העונשין, **גניבה בצוותא** לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק העונשין ו**כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

האישום החמישי

בתאריך 13.12.16 בין השעות 00:30-5:45 התפרץ הנאשם 1 לבית משפחת טופולנסקי במושב ערוגות בכך שפרץ את דלת ההזזה בוויטרינה שבסלון הבית באמצעות מכשיר חד, תוך גרימת נזק למשקוף הדלת. הנאשם 2 עמד ואיבטח את מעשיו של הנאשם 1. בני הבית ישנו במיטותיהם בעת האירוע. הנאשמים גנבו בצוותא ₪ 100 במזומן, מפתחות לרכב פג'ו, שלושה מחשבים ניידים, בין היתר מחשב צבאי השייך לאלוף טופולנסקי שבמועד הרלוונטי לכתב האישום שימש כראש אכ"א. הנאשמים לא ידעו שמדובר בביתו של ראש אכ"א. בהמשך מסרו הנאשמים את הרכב לאחרים על מנת שיעבירו אותו לירושלים.

הנאשם 1 הורשע באישום זה בעבירות אלה:

קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, **התפרצות למקום מגורים** לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, **גניבה בצוותא** לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק העונשין, **גניבת רכב בצוותא** לפי סעיפים 413 ב (א) לחוק העונשין ו**כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

הנאשם 2 הורשע באישום זה בעבירות אלה:

קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499 (א)(1) לחוק העונשין, **סיוע להתפרצות למקום מגורים** לפי סעיף 406(ב) ו-31 לחוק העונשין, **גניבה בצוותא** לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק העונשין, **גניבת רכב בצוותא** לפי סעיפים 413 ב (א) לחוק העונשין ו**כניסה לישראל שלא כחוק** לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל.

2. ביום 5.7.17 נגזר דינו של הנאשם 3 במסגרת הסדר, לאחר שהורשע בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו והושתו עליו חודשיים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי קנס בסך של 2,850 ₪, חילוט בסך 3,500 ₪ ופסילת רישיון על תנאי.

3. בפרשה זו מעורב נוסף, פאדי אל חטיב (להלן: "**אל חטיב**"), אשר הורשע בת"פ 60625-02-17 בשלושה אישומים של גניבת רכב בצוותא ביום 13.12.16, האחד מבית משפחת טופולנסקי (אישום חמש בתיק שבכותרת), השני מבית משפחת שוגר במושב ערוגות והשלישי מבית משפחת עלפר במושב ערוגות. הנאשם צירף תיק נוסף ובו הורשע בעבירות של קבלת רכב או חלקי רכב גנובים, נהיגה בזמן פסילה ונהיגה ברכב ללא ביטוח. ביום 26.10.17 גזר בית המשפט את דינו של אל חטיב ל-16 חודשי מאסר בפועל, והופעלו 8 חודשי מאסר על תנאי במצטבר, כך שהושתו עליו 24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט קבע לכל עבירה מתחם של 6-18 חודשי מאסר בפועל.

ראיות הצדדים לעונש

4. מטעם המאשימה הוגש **טע"1**, גיליון הרשעות של נאשם 1, אשר לחובתו ארבע הרשעות קודמות בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין, עבירות רכוש, קשירת קשר, סיוע להתפרצות למגורים ועבירות סמים. כן הוגש כתב אישום וגזר דין מת"פ 32854-01-13 של בית משפט השלום בראשון לציון מיום 30.4.13 בו הושת על הנאשם 1 מאסר על תנאי בן 6 חודשים. מתדפיס כליאה שצורף לגיליון הרישום הפלילי עלה, כי הנאשם 1 סיים לרצות את עונש המאסר שהוטל עליו בגזר הדין המוזכר ביום 26.12.13 ולכן המאסר המותנה בר הפעלה. כן הוגש **טע"2** כתב אישום מתוקן וגזר הדין בעניינו של אל חטיב, אשר תפקידו בשרשרת היה לקבל לידי את הרכבים הגנובים מידי הנאשמים ולהעבירו למקום מוסכם.

5. מטעם הנאשם 2 הוגשו ראיות, מתורגמות לשפה העברית, להוכחת טענתו, כי מקום מושבו הינו בקלקיליה ולא בעזה. **נ/1** הינו הסכם למכירת דירה מיום 20.8.15 המעיד שהנאשם 2 רכש דירה בקלקיליה באמצעות מיופה כוחו. **נ/2** הינו אישור מעיריית קלקיליה מיום 10.9.17, כי הנאשם 2 מתגורר בשכירות בקלקיליה. **נ/3** הינו מסמך שנערך על ידי "מוחתאר שבט אבו מוגיסב", לפיו הוא מצהיר בשם "שבט אלטראבין בכלל ומשפחת אבו מוגיסב בפרט", כי הנאשם 2 ברח מעזה לגדה המערבית "**על רקע סכסוך דמים משפחתי בינו לבין בני דודו, אשר הינו מוגדר כמבוקש ע"י משפחת הנרצח**". **נ/4** הינו זימון של הנאשם 2 למשטרה הפלסטינאית ברצועת עזה מיום 15.2.15 העילה לזימון הינה "**סכסוך משפחתי**". ההזמנה לחקירה נמסרה ביום 7.12.15.

טיעוני הצדדים לעונש

6. **ב"כ המאשימה** עמדה על הערכים החברתיים אשר נפגעו בעבירות בהן הורשעו הנאשמים.

בעבירות הרכוש, פגעו הנאשמים בערכים המוגנים של הגנה על שלום הציבור, מאחר שעבירות רכוש פוגעות בתחושת הביטחון של האזרח. העבירות בתיק זה בוצעו כאשר המתלוננים ישנו, וזוהי פגיעה בתחושת הביטחון והקניין. הפנתה לע"פ 7453/08 **מדינת ישראל נ' אורן ואזנה** אודות חומרתן של עבירות ההתפרצות לדירה.

בעבירות השב"ח, פגעו הנאשמים בערכים המוגנים של שמירה על גבולותיה וריבונותה של המדינה לקבוע מי יבוא בשעריה, פיקוח נאות ומניעת סיכון ביטחוני לאזרחי המדינה ומניעת סיכון לרכושם של אזרחי המדינה.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית ביותר. הרכוש שנגנב לא הושב לבעליו, פרט לרכב באישום השלישי, אשר נתפס לאחר שהנאשמים נטשו אותו, בעקבות מחסום משטרתי שהוצב.

אשר לנסיבות הקשורות לביצוע העבירה, לטענת ב"כ המאשימה, מדובר בנסיבות "מפליגות בחומרתן" מאחר שמדובר במי שנכנסו לישראל שלא כחוק, קשרו קשר בינם לבין עצמם ובינם לבין אחרים והיו חלק מתוכנית עבריינית מאורגנת ושיטתית, אשר במספר הזדמנויות, במהלך פרק זמן מצומצם הפיקה רווחים כלכליים באמצעות גזל רכוש הזולת, תוך התעלמות מהסיכון והנזק לזולת מתוצאות מעשיהם. ב"כ המאשימה ביקשה לתת דגש הן לנזקים הישירים והעקיפים שנגרמו מביצוע העבירות, והן לנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם, נוכח הסיכון להתלקחות אלימה בין הנאשמים לבין מי מקורבנותיהם עת התפרצו לדירות בעת שהמתלוננים ישנו במיטותיהם.

חלקו של הנאשם 1 הינו העקרי אך גם חלקו של הנאשם 2 הינו משמעותי נוכח תפקידו בתוכנית העבריינית והיא לאבטח את מעשיו של הנאשם 1.

בפ"א 5 גנבו הנאשמים מחשב צבאי שהכיל חומר מסווג ורגיש.

בקביעת מתחם העונש ההולם, ביקשה ב"כ המאשימה להתייחס לשלל העבירות כחמישה אירועים נפרדים ולתחום כל אישום כאירוע, ולקבוע לכל אישום מתחם נפרד. מדובר במתלוננים שונים ובדירות שונות גם אם האירועים בוצעו באותו לילה יש לראות כל אישום כאירוע נפרד והפנתה לפסיקה בתמיכה לעמדתה.

באישום הראשון ביקשה לקבוע מתחם בין חודש לשישה חודשי מאסר בפועל.

באישום השני והרביעי ביקשה לקבוע מתחם בין 18 ל- 36 חודשי מאסר בפועל לכל אחד מהאישומים.

באישומים השלישי והחמישי ביקשה לקבוע מתחם בין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל, לכל אחד מהאישומים.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, ב"כ המאשימה הגישה לבית המשפט אסופת פסיקה נרחבת לתמוך בטענותיה בהתייחס לעבירות התפרצות לדירת מגורים וגניבה, לעבירות של גניבת רכב ולעבירת שהייה בלתי חוקית.

בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה התייחסה ב"כ המאשימה להודייתהנאשמים ולחסכון בזמן שיפוטי.

בהתייחס לנאשם 1, הפנתה ב"כ המאשימה לעברו הפלילי, לעובדה שריצה מאסרים ממושכים ותלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי חב הפעלה. עוד טענה, כי נראה שהנאשם 1 מצא לעצמו דרכים מפוקפקות להתפרנס תוך שהוא גורם נזק לאחר ובמקביל אינו נרתע מלבצע עבירות כלפי הזולת פעם אחר פעם.

הנאשם 2, אמנם נעדר הרשעות קודמות אך מדובר במי שבחר לחבור לנאשמים 1 ו- 3 לביצוע עבירות רכוש חמורות ועבירות כלפי שוטרים, תוך כניסה לישראל שלא כדין.

לאור כל האמור לעיל, עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשמים עונשים כדלקמן:

באישום הראשון מאסר בפועל לתקופה ממושכת ברף העליון של המתחם לאור נסיבות ביצוע העבירה, בשים לב לעוצמת ההתנגדות למעצר ולעובדה, כי הנאשמים עשו כל שביכולתם כדי לברוח.

באישומים השני עד החמישי מאסר בפועל לתקופה ממושכת ברף העליון של המתחם, זאת בשים לב לנזק המשמעותי שנגרם מביצוע העבירות.

סיכומו של דבר עתרה ב"כ המאשימה להשית על נאשם 1 מאסר בפועל לתקופה שלא תפחת משמונה שנות מאסר

בפועל, ולהפעיל את ששת חודשי המאסר המותנה במצטבר. אשר לנאשם 2, עתרה להשית עליו עונש מאסר לתקופה שלא תפחת מ-4.5 שנות מאסר בפועל.

כן ביקשה ב"כ המאשימה להשית על הנאשמים מאסר מותנה לתקופה ארוכה, פיצוי הולם למתלוננים, קנס והתחייבות.

ב"כ המאשימה ביקשה שלא לנכות את ימי מעצרם של הנאשמים בשל נימוקים לחומרא הקשורות בנסיבות ביצוע העבירות והפגיעה במתלוננים.

עוד ביקשה ב"כ המאשימה שלא לגזור מעניינו של אל חטיב לעניינם של הנאשמים שבפניו, זאת מאחר שאל חטיב לא הורשע בצבר עבירות רכוש כמו הנאשמים, תפקידו היה לקבל את הרכבים ולהעבירם ליעד והוא עצמו לא היה קשור להתפרצויות לדירות, וכי זה שיתף פעולה עם גורמי החקירה ואלמלא הפללתו את הנאשמים ספק, אם חומר הראיות כנגדם היה מתגבש לכדי כתב אישום.

7. **ב"כ הנאשם 1** טענה שאין לקבל עמדת ב"כ המאשימה, כי יש לאבחן בין אל חטיב לנאשמים בתיק זה שכן גם לשיטת המאשימה אל חטיב היה חלק מהתוכנית העבריינית.

ב"כ הנאשם 1 ביקשה לקבוע מתחם ענישה אחד לכל האירועים בכתב האישום. האישומים השני עד הרביעי מתארים מספר עבירות שבוצעו באותו היום, והעבירות באישום החמישי בוצעו חמישה ימים קודם לכן. גם החלק הכללי לכתב האישום לפיו הנאשמים קשרו אחד מחזק הטענה, כי עסקינן בתוכנית עבריינית אחת. המאשימה היא שהתעקשה שמדובר במסכת עבריינית אחת וגם אם זו כוללת מספר עבירות ומספר מתלוננים שונים עדיין יש לסווג את כל האירועים כארוע אחד לקביעת המתחם, אלמלא זאת אפשר שהיה ניתן להתייחס אחרת לאירועים. התוכנית העבריינית החלה ב- 13.12.16 והסתיימה ב- 18.12.16. על כן מדובר ברצף אירועים אשר בניהם קשר הדוק ולכן יש לקבוע מתחם אחד. בעניינם של הנאשמים מתקיים מבחן הקשר ההדוק שנקבע בע"פ 4910/13 **ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (29.10.14) נוכח סמיכות הזמנים בין ביצוע העבירות השונות. וכן מבחני העזר שנקבעו בפסקי דין נוספים בהם האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן או מקום; האם ביצועה של עבירה אחת נועד לאפשר את ביצוע העבירה האחרת או את ההימלטות לאחר ביצועה.

ב"כ הנאשם 1 הפנתה לעפ"ג (חיפה) 4013-09-15 חוסאם זכור נ' מדינת ישראל (17.12.2015), שם חרף ריבוי עבירות התפרצות נקבע מתחם אחד לכל האירועים.

אשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות מבלי להקל ראש בחומרת הדברים הרי שכתב האישום תוקן באופן שנמחקה מחציתו ולא בכדי, זאת מטעמים ראייתיים.

אשר לטענות ב"כ המאשימה לגבי גניבת המחשב הצבאי מביתו של ראש אכ"א, הרי לנאשמים לא הייתה כל ידיעה שהם פורצים לביתו של איש צבא. אין להם כל מעורבות ביטחונית והגניבה לא בוצעה כדי לגנוב מחשב צבאי. בכתב האישום אין ביטוי לנזק שנגרם כתוצאה מגניבת המחשב. ב"כ הנאשם 1 ביקשה שלא לתת כל משקל לטעון זה

משלא הובאו ראיות לעונש בעניין והדבר לא קיבל ביטוי בכתב האישום בו הורשעו.

אשר לפרט האישום הראשון, נסיבות ההפרעה לשוטר תוקנו כך שלא מדובר על אלימות אלא בריחה משוטרים כדי להימלט.

בעניינו של אל חטיב, טענה ב"כ הנאשם 1, כי לחובתו של זה עבר פלילי בתחום עבירות הרכוש, והוא היה חלק מהתוכנית העבריינית בתיק זה, הוא הורשע בגניבות אך לא בהתפרצות. לא ניתן להתעלם מהעונש שהושת על אל חטיב בקביעת מתחם העונש של הנאשמים בתיק זה. לעבירות ההתפרצות והגניבה לא נלוו תחכום מיוחד שיש בו להשליך מבחינת החומרה של העבירות. אין גם לומר שהנזק היה רב.

לאור כל האמור לעיל עתרה ב"כ הנאשם 1 לקבוע מתחם ענישה אחד כולל לכלל האישומים בין 24 ל- 48 חודשי מאסר בפועל. בתמיכה לעתירתה הפנתה לשורה של פסקי דין.

בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות ביקשה ב"כ הנאשם 1 להתחשב בהודאת הנאשם, בהבעת הצער והחרטה, לקיחת האחריות והחיסכון הרב בזמן שיפוטי, בהן עדותו של ראש אכ"א.

עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד. לחובתו 3 הרשעות קודמות משנת 2002 ו- 2004 שאינן בתחום הרכוש אלא שב"ח וסמים. הרשעתו האחרונה הינה בשנת 2013 ולחובתו 6 חודשי מאסר על תנאי, אותם ביקשה להפעיל בחופף לכל עונש שיושת על הנאשם ולחלופין להפעיל חציו בחופף וחציו במצטבר.

עוד הסבירה ב"כ הנאשם 1, כי מעצרו של הנאשם מסב נזק עצום למשפחתו. רק לאחרונה נולדה לו ילדה והמשפחה נתמכת על ידי בני כפרו של הנאשם מאז מעצרו. שליחתו למאסר לתקופה ממושכת תחריף את המצב הכלכלי של המשפחה.

לאור כל האמור ביקשה להשית על הנאשם 27 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ הנאשם 1 התנגדה לעתירת ב"כ המאשימה שלא לנכות ימי מעצרו של הנאשמים, וטענה, כי הפסיקה שהגישה ב"כ המאשימה לא תומכת בעתירה זו בשל הנסיבות המפורטת בפסקי הדין שהגישה וביקשה שלא לסטות מההלכה הנוהגת של ניכוי ימי מעצר בעת גזירת הדין.

8. **ב"כ הנאשם 2** ביקש להצטרף לעתירת ב"כ הנאשם 1 לקבוע מתחם ענישה אחד לכלל האירועים, מאחר שכתב האישום מלמד שמדובר באירועי התפרצות בטווח זמנים קצר ביותר, אירועים חופפים, זהות באישומים וזהות במעורבים.

בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות הפנה ב"כ הנאשם 2 לתיקון כתב האישום לקולא באופן משמעותי ובמיוחד

לגבי חלקו של הנאשם 2 ביחס לנאשם 1.

העבירה המרכזית בתיק היא עבירת ההתפרצות ובעניין זה חלקו של הנאשם 2 שונה מעניינו של הנאשם 1 ומשם יש לגזור את מתחם העונש ההולם. המאשימה הסכימה, כי הנאשם 2 אינו המבצע העיקרי, ומשכך יש למקם עניינו בתחתית המדרג ועל כן ביקש לדחות טענות ב"כ המאשימה, כי חלקו של הנאשם 2 הוא משמעותי.

ב"כ הנאשם 2 הוסיף, כי ברקע להסדר בין הצדדים עמד גזר דינו של אל חטיב וביקש להפנות הן לעובדות כתב האישום והן לעונש שהושת שם. אל חטיב הודה שרכבו של ראש אכ"א נגנב על ידו ושאותם שלושה מחשבים, שאחד מהם, הוא מחשב צבאי, גם כן נגנבו באותו אירוע. אין כל אזכור בטיעוני המאשימה בעניינו של אל חטיב באשר לחומרה הנטענת בתיק זה. גם בגזר הדין אין כל התייחסות לכך.

ב"כ הנאשם 2 שב והדגיש, כי הנאשמים לא ידעו שהם פורצים לביתו של ראש אכ"א ובוודאי שלא תכננו להתפרץ לביתו דווקא. המאשימה לא הביאה ראיות לעונש ביחס לנזק קונקרטי שנגרם, כך שעניינו של ראש אכ"א לא שונה ממצבם ומעמדם של יתר המתלוננים בתיק. המאשימה לא העידה את ראש אכ"א ולא הביאה תסקיר קורבן עבירה ולכן ביקש להתעלם מטיעוני ב"כ המאשימה בעניין הנזק לראש אכ"א.

ב"כ הנאשם 2 סבר שהמתחם צריך להיקבע על פי העבירה העיקרית והיא ההתפרצות ואילו גניבת הרכבים לא צריכה לשנות את שיעור המתחם וסמך ידו על הפסיקה אליה הפנתה ב"כ הנאשם 1.

הנאשם 2 הורשע בעבירות של סיוע וב"כ המאשימה בעתירתה העונשית הביעה דעתה, כי העונש הראוי לנאשם 2 הינו כמחצית העונש שיוטל על נאשם 1. ב"כ הנאשם 2 מסכים לעמדה זו ומבקש לאמץ אותה, כך שעונשו של הנאשם 2 יהיה מחצית העונש שיושת על נאשם 1.

ב"כ הנאשם 2 ביקש לאמץ את העונש לו עתרה ב"כ הנאשם 1 דהיינו 27 חודשי מאסר, כך שבעניינו של הנאשם נאשם 2 יקבע מחצית מתקופה זו, דהיינו 13.5 חודשי מאסר.

אשר לנסיבותיו האישיות של הנאשם 2, הוא בן 25 ונעדר עבר פלילי. זהו מעצרו הראשון, תקופת מעצרו קשה עליו מאוד והוא מתקשה להסתגל לאווירת בית המעצר.

בהתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם 2 ובעובדה שמדובר במאסרו הראשון ביקש להשית עליו פחות ממחצית עונשו של הנאשם 1.

ב"כ הנאשם 1 התנגד אף הוא לבקשת ב"כ המאשימה שלא לנכות ימי מעצרם של הנאשמים, מאחר שמדובר בבקשה חריגה והוסיף שאין כל הצדקה שלא למנות לנאשמים את ימי מעצרם ובוודאי כשמדובר בנאשם 2 שזה לו מאסרו הראשון כאמור.

9. **הנאשם 1** מסר שהוא מצטער מאוד על מעשיו וביקש סליחה. יש לו 4 ילדים והוא רוצה לשוב אליהם. הוא המפרנס היחיד, כל ילדיו הם קטינים ומצבה של אשתו קשה מאוד.

10. **הנאשם 2** הביע צער על מעשיו. מסר, כי אדם שוגה במעשיו אך העיקר הוא ללמוד מן הטעות. הסביר, כי כשדיבר בחקירתו על רמאללה כוונתו הייתה לכל שטחי איו"ש. עוד מסר, כי שחרורו לעזה הוא גזר דין מוות עבורו, נוכח הסכנה הצפויה לו אם יגיע לעזה.

דין והכרעה

קביעת מתחם אחד כולל או מספר מתחמים

11. הצדדים נחלקו בשאלה האם יש לקבוע מתחם לכל פרט אישום או מתחם אחד כולל לכל האישומים. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם נפרד לכל אישום ואילו ההגנה ביקשה לראות בכל האישומים אירוע אחד ולכן לקבוע מתחם ענישה אחד לכל העבירות נשוא כתב האישום המתוקן.

12. ס"ח 40 יג' לחוק העונשין קובע כך:

"(א) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו, ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

(ב) הרשיע בית המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתחם עונש הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם.

(ג) בגזירת העונש לפי סעיף זה, יתחשב בית המשפט, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן, וישמור על יחס הולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג העונש, ואם גזר עונש מאסר - לבין תקופת המאסר שעל הנאשם לשאת."

13. בע"פ 4910/13 ג'אבר נגד מדינת ישראל, (מיום 29.10.14), להלן: "עניין ג'אבר" נקבע מבחן הקשר ההדוק לפיו: "אירוע אחד" יכול לכלול "מעשה אחד" ויכול לכלול גם "מספר מעשים" (סעיף 27 לפסה"ד).

עוד נקבע בעניין ג'אבר, כי:

"בית משפט זה יצר במרוצת השנים הבחנה בין "מעשה אחד", שמקים מספר עבירות אך בצידו עונש אחד, לבין "מספר מעשים", שמקיימים מספר עבירות ומצדיקים הטלת מספר עונשים. במרוצת השנים התפתחו שני מבחנים עיקריים לצורך הכרעה בשאלה דנן:

האחד, המבחן הצורני-עובדתי, שבמסגרתו בוחנים האם ניתן להפריד בין פעולות שנעשו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום, דהיינו האם מדובר בפעולה יחידה מתמשכת שלא ניתן לפצלה לתת-פעולות או שמא בשרשרת פעולות עוקבות שכל אחת מהן היא חוליה נפרדת. השני, המבחן המהותי-מוסרי, שנוהג בעיקר בעבירות הנעברות בגופו של אדם (להבדיל מעבירות רכוש), ושבמסגרתו מתמקדים בנזקים שגרמה התנהגותו של העבריין לנפגעי העבירה ובאינטרס החברתי שנפגע. במסגרת מבחן זה נבחנת בין היתר - אם לא בעיקר - שאלת ריבוי הנפגעים. בהקשר זה נקבע והודגש בשורת פסקי דין כי כאשר מדובר במספר נפגעים ממעשה אלימות או מעבירות מין יש לכל אחד מהנפגעים אינטרס עצמאי לשמירה על שלום גופו, אשר מטה את הכף לטובת "פיצול" המעשים והעונשים" (פסקה 24).

אשר לשני המבחנים לעיל, נקבע, כי עסקינן במבחני-עזר בלבד, "וכי בסופו של דבר על בית המשפט לבחון כל מקרה לגופו, על פי נסיבותיו ומאפייניו, ואין בנמצא מבחן כולל וגורף שנותן מענה לכל סוגי המקרים" (פסקה 24).

עוד נקבע בעניין ג'אבר, כי "בשלב השני, לאחר שבית המשפט קבע האם התרחיש העובדתי שלפניו מורכב מ"אירוע אחד" או מ"כמה אירועים", עובר בית המשפט לשלב המהותי של מלאכת הענישה, במסגרתו עליו לקבוע את מתחם הענישה ההולם ביחס לכל אירוע ולגזור את העונש הראוי בנסיבות הקונקרטיות של כל אירוע. בשלב זה יש חשיבות גדולה לשאלות שבמהות - מספר הקורבנות, הנזק שהסבה התנהגות העבריין, האינטרסים החברתיים שנפגעו כתוצאה מהתנהגותו. לפיכך בשלב זה ראוי לשוב ולבחון כל אירוע בהתאם למבחן המהותי-מוסרי שפותח והשתרש בפסיקת בית משפט זה, ולקבוע האם יש לפצל כל אירוע למספר מעשים, על כל הנובע מקביעה זו במישור העונשי" (פסקה 29).

14. כאמור בעניין ג'אבר נעשתה אבחנה בין עבירות אלימות ועבירות מין לבין עבירות רכוש בעת בחינת השאלה האם לקבוע מתחם אחד או מספר מתחמים. כך בעפ"ג (חיפה) 4013-09-15 חוסאם זכור נ' מדינת ישראל (17.12.2015), דובר על 8 מקרי התפרצות לדירות, בית משפט קמא קבע מספר מתחמים למספר אירועים, אך בית המשפט המחוזי קבע, כי יש לקבוע מתחם ענישה אחד למכלול האירוע (3-5 שנות מאסר), זאת מאחר ש"מדובר במערכת נסיבתית אחת" שהבסיס לה הוא התמכרות המערער לסם ו"הביצוע" זהה" והשית על הנאשם 42 חודשים.

בת"פ 67664-03-16 מדינת ישראל נ' סלומאן הואשלה (1.11.16) נקבע שמדובר במסכת עבריינית אחת של קשירת קשר לפריצה לרכבים וגניבה מהם ולכל העבירות נקבע מתחם אחד, וזאת נוכח תכלית "ביצוען של עבירות התפרצות לרכב וגניבת רכוש. העבירות מבוצעות בפרק זמן קצר ביותר, כאשר חלקן הגדול מבוצע ברצף כרונולוגי, באותו לילה או בהפרש של יום לאחר יום. העבירות מבוצעות בשיטה דומה כלפי מכוניות מאותו סוג, מתוך כוונה להשיג שלל דומה, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בגניבתן של מערכות המולטימדיה במרביתם של המקרים".

15. מנגד בעפ"ג (מרכז) 25183-10-16 **טומשצ'וק נ' מדינת ישראל** (1.1.17), אישר בית המשפט את קביעת בית משפט קמא שקבע מתחם לכל התפרצות גם לאלה שבוצעו באותו המועד (עמוד 2).

16. כאמור העבירות בפרט האישום הראשון בוצעו ביום 9.2.17 ועניין כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר. העבירות בפרט האישום השני עד הרביעי בוצעו ביום 18.12.16 והן כוללות את עבירות הרכוש שבוצעו באותו מועד, ואילו המעשים בפרט האישום החמישי בוצעו ביום 13.12.16 וגם בהן בוצעו עבירות רכוש.

אין חולק, כי כל המעשים בוצעו במסגרת אותה תוכנית עבריינית ולשם קידומה, להבדיל מהתפרצויות שלא קדם להן תכנון, תחכום וקשירת קשר לקידום התוכנית.

אכן קיים דפוס פעולה דומה בכל האישומים והמעשים בוצעו בטווח זמנים קצר ככל שהדברים מתייחסים לאישומים השני עד החמישי.

כתב האישום כולל ריבוי עבירות, כאשר עבירות ההתפרצות והעבירות הנלוות להן בוצעו במקומות שונים, כנגד קורבנות שונים במועדים המצויינים לעיל.

אף שכל העבירות בוצעו כחלק מאותה תוכנית עבריינית, אני סבורה שהאישום הראשון והחמישי אינם נכללים בהגדרת אירוע או מעשה אחד כפי שניתן ונכון לקבוע לגבי פרטי האישום השני עד הרביעי. אף שמדובר באותם מעורבים שנכנסו לישראל מעת לעת לבצע עבירות רכוש, הרי שלכל אירוע הייתה את תוכנית הפעולה שלו, כך שבכל מועד גובשה והוצאה אל הפועל תוכנית עבריינית, אשר לא היתה תלויה בהתפרצות אחרת או בתוצאותיה. אני סבורה, כי התוכנית העבריינית ביום 13.12.16 הייתה כרוכה ו/או תלויה בעבירות שבוצעו ביום 18.12.16 (בנוגע לאישומים השני עד הרביעי) וליום 9.2.17 (האישום הראשון בו נתפסו הנאשמים טרם שביצעו עבירות רכוש).

שיחות הטלפון בין הנאשמים והאחרים מלמדות, כי אלה נעשו בכל מועד לתיאום התוכנית העבריינית לאותו מועד. לפיכך אני סבורה שיש לראות באישומים השני עד הרביעי שבוצעו ביום 18.12.16 כארוע אחד, בעוד האישומים הראשון והחמישי עומדים בפני עצמם, כך שבסיכומי של דבר יש לקבוע שלושה מתחמים שונים לאישומים בהם הורשעו הנאשמים.

קביעת מתחם העונש ההולם

17. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשה בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

18. **בעבירות הרכוש פגעו הנאשמים בערכים החברתיים המוגנים** של פגיעה בזכותו של אדם לשמירה על קניינו, ביטחון רכושו וגופו וזכותו לפרטיות. עבירות אלו כונו זה מכבר "מכת מדינה" בשל ריבוי, קלות ביצוען, הקושי לתפוס את מבצעייהן, והפגיעה הקשה בקורבנות העבירה ובציבור כולו.

יפים לעניין זה קביעות בית המשפט העליון בע"פ 3297/10 **איליה וולקוב נ' מדינת ישראל** (24.05.12), פסקה 8:

"בעבירות ההתפרצות יש כדי לערער את הביטחון האישי של הציבור ואת התחושה של "ביתי הוא מבצרי". קם אדם בבוקרו של יום וכשחוזר לביתו בסוף עמל יומו הוא מוצא כי חדרו לפרטיותו ונטלו

את רכושו ואת חפציו שאותם צבר בזיעת אפו ומיטב כספו. מי ימוד את עוגמת הנפש, הרוגז וחסרון הכיס הנגרמים לציבור שנפגע מאותן עבירות גניבה והתפרצות."

ברע"פ 10551/09 מרק יורובסקי נ' מדינת ישראל (7.1.10), עמוד 5) הודגש, כי:

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לבטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

וכן בע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אואזנה (31.12.08), פסקה 8):

"כינוי עבירות של פריצה וגניבה מבתים, רק כ"עבירות נגד הרכוש" (כפי שמקובל לקרוא לעבירות מסוג זה), הינה הגדרה מוטעית. זאת מאחר שפריצה לביתו של אדם, טומנת בחובה לעיתים קרובות לא רק נזק כלכלי רב, אלא גם צער ועוגמת הנפש הנגרמים לקרבנות של עבירות אלה. הנה כי כן, אין מדובר בעבירות נגד רכוש גרידא, אלא בעבירות המפרות את פרטיותו של האדם בצורה הגבוהה ביותר. זאת ועוד הגדרת עבירות אלו כ"עבירות רכוש", נותנת תחושה מצמצמת וקונוטציה שגויה - לסובבים, באשר למהות העבירות שהתבצעו, הפוגעות במהות המתמצית באמירה: "ביתו של האדם - מבצרו". ברגע שביתו של אדם נפרץ, תחושת חוסר אונים וחוסר ביטחון ממלאת את ליבו. הנה כי כן, הפריצה אינה רק לבית - מבחינה פיזית, אלא בעיקרה חדירה לתוך התא האישי-משפחתי השמור ביותר של האדם".

19. נוכח היקף עבירות הרכוש, התחכום והתכנון שקדמו לביצוען, ריבוי הנפגעים והנזקים מהעבירות אני סבורה שמידת הפגיעה בערכים המוגנים בעבירות הרכוש הינה בינונית.

20. אשר לעבירת **כניסה לישראל שלא כחוק** הערך החברתי המוגן הוא הפגיעה בביטחון הציבור ובריבונות המדינה לקבוע את זהות הבאים בשעריה.

הערך המוגן בעבירה של **הפרעה לשוטר במילוי תפקידו** הנו ערך שלטון החוק והסדר הציבורי. בהתחשב בעובדה שהנאשמים נכנסו מספר פעמים לישראל שלא כחוק כחלק מתוכנית עבריינית, של התפרצויות וגניבות, אותה ביקשו לקדם מידת הפגיעה בערכים אלה הינם בינונית עד גבוהה.

21. אשר ל**נסיבות ביצוע העבירה**, הרי שהנאשמים קשרו קשר לביצוע המעשים בהם הורשעו בינם לבין עצמם ובינם לבין אחרים. הנאשמים תכננו את מעשיהם מראש, הייתה מערכת סדורה של תפקידים, כאשר הנאשם 1 פורץ לבתים, הנאשם 2 מאבטח את מעשיו ובכך מסייע לו, הנאשם 3 מסיע אותם בעת הצורך ואל חטיב לוקח את הרכבים שנגנבו ליעד אליו הוסכם. וכל זאת, כשהנאשמים נכנסים לישראל ללא אישור כדיון.

הנאשמים פרצו למספר בתים במספר הזדמנויות. בהזדמנות אחת הנאשם 1 ניסה להתפרץ לדירה (אישום שני) אך

באישומים 3-5 עלה בידו להתפרץ ולבצע את הגניבות. הנאשם 2 כאמור סייע בידו והורשע אף בגניבות שבוצעו במסגרת אותם אישומים.

המעשים בוצעו באישון לילה, שעה בה בני הבית ישנו את שנתם, למעט באישום השני. נוכחות בני הבית יכלה להביא להתקלות בנאשמים מה שבנקל היה עשוי להתפתח לאירוע אלים שיש בו לסכן את הנאשמים ואת השוהים בבית שנפרץ. לא אחת מפגשים מסוג זה הסתיימו באסון של ממש לאחד הצדדים. באישום השני שמעו בני הבית את הנאשמים נכנסו לחדר האמבטיה ובכך נמנע מפגש עם הנאשמים על כל הסכנות הכרוכות בו.

עוד יש לתת את הדעת לכך שהנאשמים גנבו 3 רכבים, מהם רק אחד נתפס והושב לבעליו (אישום שלישי) 7 מחשבים ניידים (מהם אחד צבאי) שגם הם לא הוחזרו, אייפד וכסף מזומן.

22. הנאשמים ביצעו את העבירות לשם בצע כסף וזאת על חשבונם של אזרחים תמימים.

23. בין הצדדים התגלעה מחלוקת בנוגע לנזקים שנגרמו לראש אכ"א, האלוף טופולנסקי, עקב גניבת המחשב הצבאי מביתו. ב"כ המאשימה סברה, כי ראש אכ"א התפטר מתפקידו בשל אירוע גניבת המחשב הצבאי. נוכח התנגדות ב"כ הנאשמים לטיעון זה הבהירה ב"כ המאשימה, כי הדבר פורסם בכלי התקשורת כך שזה אינו דרוש הוכחה.

אין בידי לקבל טענת ב"כ המאשימה שמדובר בדיעה שיפוטית. הצדדים נקשרו בהסדר במסגרתו הודו הנאשמים בכתב אישום מתוקן בו נכללו העובדות המוסכמות והיה על המאשימה להודיע בשלב זה אם ברצונה להוכיח רכיב בשלב הטיעונים לעונש, או לכל הפחות לבקש הדבר אף אם לא הצהירה זאת בעת הצגת ההסדר.

בנסיבות אלה, דעתי בעניין זה כדעת ב"כ הנאשמים. לא הוגשה בפניי הצהרתו של ראש אכ"א אודות ההשלכות של גניבת המחשב מביתו ולא הוצגו לי נימוקי התפטרותו ולכן לא אוכל לקבוע שהמאשימה הוכיחה שהתפטרותו הייתה אך בשל גניבת המחשב הצבאי מביתו על ידי הנאשמים.

משקל יינתן לעובדה שהנאשמים גנבו מחשב הנושא מידע צבאי רגיש נוכח הנזק הפוטנציאלי שיש לדבר על ביטחון המדינה. אין חולק, כאמור, כי הנאשמים לא ידעו שהם פורצים לביתו של ראש אכ"א, וכי הם גונבים מחשב צבאי, אך העדר מידע זה לא מקטין מפוטנציאל הנזק שנגרם ממעשי הנאשמים.

24. **בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה,** כי במקרים דומים, בהם הורשעו נאשמים בביצוע עבירות התפרצות עם עבירות נלוות של גניבות ועוד, הוטלו על הנאשמים מאסרים לתקופות ממושכות.

רע"פ 8637/14 **עבאסיני'מדינת ישראל** (13.1.15), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשני אישומים, שבכל אחד מהם יוחסו לו עבירות של התפרצות לדירת מגורים וגניבה. הנאשם נעדר עבר פלילי. בית משפט השלום קבע, כי מתחם העונש ההולם בגין כל אישום הוא 10-24 חודשי מאסר, והשית עליו 16 חודשי מאסר. לאור גילו הצעיר, העדר עבר פלילי וסיכויי השיקום, הפחית בית המשפט המחוזי את עונשו ל- 12 חודשי מאסר. בקשת רשות הערעור נדחתה.

רע"פ 244/10 **קרופניק מיר נ' מדינת ישראל** (25.01.10), הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע 3 עבירות התפרצות ו- 3 עבירות גניבה. לנאשם עבר פלילי. בית משפט השלום גזר עליו 18 חודשי מאסר, והפעיל מאסר מותנה, כך שסך הכול הושתו עליו 27 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו וגזר עליו 30 חודשי מאסר לצד הפעלת המאסר המותנה, ובסך הכל 39 חודשי מאסר. בית המשפט העליון דחה את הבקשה לרשות ערעור בצינו, כי נסיבותיו האישיות של הנאשם ורצונו להשתקם ולטפל בהתמכרותו לסמים נסוגות מפני שיקולי ההרתעה.

ע"פ (מרכז) 25183-10-16 **טומשצ'וק נ' מדינת ישראל** (1.1.17), הנאשם הורשע על יסוד הודאתו ב- 4 עבירות התפרצות לדירה. נאשם בעל עבר פלילי. בית משפט קמא קבע מתחם של 12-24 חודשי מאסר ונגזרו עליו 56 חודשי מאסר, הופעלו שני מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר וסך הכל הושתו עליו 60 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי קבע, כי יש לראות בחומרה את התפרצויות המערער "גם אם בוצעו בסמיכות זמנים ובדירות סמוכות זו לזו, שכן כל בעל דירה עומד בפני עצמו...." אך

הפחית עונשו ל- 45 חודשי מאסר, במצטבר ל-4 חודשי מאסר על תנאי שהופעלו, ובסך הכל 49 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ (נצרת) 257/08 **שמאנסה נ' מדינת ישראל** (25.11.08), הנאשם הורשע על פי הודאתו ב-4 עבירות של התפרצות למגורים וגניבה, ניסיון התפרצות ו-4 עבירות של כניסה לישראל שלא כחוק. נאשם בעל עבר פלילי מכביד. בית משפט קמא גזר עליו 3 שנות מאסר. הערעור נדחה.

ע"פ 748-03-14 **מדינת ישראל נ' מוחמד עתאמלה** (לא פורסם), הנאשם הורשע בשתי עבירות של התפרצות למקום מגורים בצוותא, 2 עבירות של כניסה למקום מגורים בצוותא, סיוע להתפרצות בצוותא, 4 עבירות גניבה בצוותא ובסיוע לגניבה, בית משפט השלום גזר על הנאשם 30 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו ל- 42 חודשי מאסר, מאסרים מותנים הופעלו בחופף זה לזה ובמצטבר לעונש בגין תיק זה.

ת"פ 17292-08-14 **מדינת ישראל נגד קזאז** (14.07.2015), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של התפרצות לדירה והתפרצות בצוותא. נאשם בעל עבר פלילי מכביד. נגזרו עליו 24 חודשי מאסר בגין האישום הראשון, 20 חודשי מאסר בגין האישום השני והופעל מאסר על תנאי בן 18 חודשים, והכל במצטבר. סך הכל הושתו עליו 62 חודשי מאסר.

25. עוד נתתי דעתי לפסיקה הרבה שהוגשה על ידי הצדדים וגם בה יש לשקף את הענישה הנוהגת, כדוגמת פסקי הדין הבאים.

רע"פ 7683/13 **פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.02.14), הנאשם הורשע על פי הודאתו, בשני תיקים, בביצוע 3 עבירות התפרצות, 2 עבירות גניבה ו- 2 עבירות של הפרת הוראה חוקית. לנאשם עבר פלילי מכביד. בית משפט השלום קבע, כי מתחם העונש בגין כל אחת מעבירות ההתפרצות הינו 12-24 חודשי מאסר והשית על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל. ערעור לבית המשפט המחוזי נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור.

עמוד 15

רע"פ 1068/13 **יזמרו מלסה נ' מדינת ישראל** (20.2.13), המבקש הורשע ב- 5 אישומים, מהם 4 בעבירות של התפרצות למקום מגורים ועבירות גניבה ואחד בעבירה של הסגת גבול. הנאשם התפרץ, במהלך חודש למספר דירות בבאר שבע גנב מהם מחשבים ותכשיטים. במסגרת הסדר טיעון הוסכם לצרף שני כתבי אישום נוספים, האחד בעבירה של התפרצות וגניבה (תצפת ולא פרץ בפועל), והשני בעבירה של ניסיון גניבה והסגת גבול (פרץ למעבדת שיניים).

הושתו על הנאשם 24 חודשי מאסר בפועל בתיק הראשון, 15 חודשי מאסר בפועל בגין התיק השני ו- 5 חודשי מאסר בפועל בגין התיק השלישי. נקבע כי חלקם ירוצו בחופף וחלקם במצטבר, סך הכל הושתו עליו 38 חודשי מאסר בפועל.

ע"פ (נצרת) 25782-03-17 **מדינת ישראל נ' אוחנה** (29.6.17), הנאשם הורשע על פי הודאתו בארבעה אישומים בתיק העיקרי שעניינם התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה, גניבה, ניסיון לגניבה, קבלת נכסים שהושגו בפשע והחזקת נכס החשוד כגנוב. בנוסף צירף הנאשם כתב אישום נוסף שעניינו התפרצות למקום מגורים לבצע עבירה, הפרת הוראה חוקית, גניבה, ניסיון התפרצות למקום מגורים במטרה לבצע עבירה ונהיגה ללא רישיון נהיגה. בית משפט קמא הטיל עליו 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, קבע מתחם ענישה לכל אישום, החמיר את העונש והעמידו על 30 חודשי מאסר בפועל והפעלת 4 חודשי מע"ת במצטבר, כך שסך הכל ירצה הנאשם 34 חודשי מאסר בפועל.

עפ"ג (מרכז) 22859-05-13 **זאודו נ' מדינת ישראל** (12.11.13) המערער הורשע על פי הודאתו בשש התפרצויות לדירות וגניבה של רכוש משלוש מהן, כאשר התפרצות אחת בוצעה בחודש מאי וחמישה התפרצויות בוצעו בחודש אוגוסט. בית משפט קמא גזר על הנאשם חמש שנות מאסר בפועל והופעלו כנגדו במצטבר עונשי מע"ת למשך 18 חודשים כך שעליו לרצות 6.5 שנות מאסר בפועל. הערעור התקבל ועונשו קוצר ל- 5.5 שנות מאסר, הכוללים את הפעלת תקופת המאסר המותנה.

עפ"ג (מרכז) 2318-07-13 **אבו דחיל נ' מדינת ישראל** (8.10.13), המערער הורשע ב-5 התפרצויות לדירות וגניבות מתוכן, לרבות גניבת כרטיסי אשראי ושימוש בהם וגניבת כלי רכב ושימוש בהם ללא רשות בשתי הזדמנויות, בהיותו שוהה בלתי חוקי ונידון ל-60 חודשי מאסר בפועל. בית משפט קמא קבע באישומים 1,4,5 הכוללים התפרצות לבתים וגניבת רכוש רב מתחם בין 12 ל-24 חודשי מאסר ולאישומים 2 ו-3, בהן נלוותה לעבירת ההתפרצות גם גניבת רכב, שמפתחותיו ניטלו זה עתה מהבית שנפרץ נקבע מתחם הנע בין 18 ל-30 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור, הקל בעונש והעמידו על 50 חודשי מאסר בפועל למרות שלחובת המערער עבר פלילי ודובר בהתפרצות לבתים באישון לילה.

עפ"ג (מרכז) 18648-11-11 **יוסי זכות נ' מדינת ישראל** (2.2.12), המערער הורשע ב-4 עבירות של התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע גניבה, בשלוש עבירות של היזק לרכוש במזיד, שיבוש הליכי משפט, הכשלת שוטר, התנגדות למעצר חוקי, וב-4 עבירות של גניבה ובתיקים המצורפים הורשע ב-11 עבירות של התפרצות לדירה בכוונה לבצע גניבה או פשע, גניבה, ב-6 עבירות של הפרת הוראה חוקית, עשר עבירות של היזק לרכוש במזיד, בניסיון התפרצות לדירה בכוונה לבצע גניבה, התפרצות למקום מגורים וגניבה בצוותא חדא, החזקת סכין למטרה לא כשרה

ונגזרו עליו 28 חודשי מאסר בפועל, וכן הופעלו 12 חודשי מאסר על תנאי, במצטבר ובחופף, כך שסך הכל ירצה 34 חודשי מאסר בפועל. הערעור לבית המשפט המחוזי ובקשת רשות הערעור לבית המשפט העליון, רע"פ 1674/12 יוסי זכות נ' מדינת ישראל (7.3.12), נדחו.

ת"פ 5476-10-11 **מדינת ישראל נ' דאהר** (22.10.12), הנאשם הורשע על פי הודאתו בשלושה אירועי התפרצויות לבתי מגורים. בצד אלה ביצע הנאשם עבירות נוספות שעניינן גניבה, גניבת רכב, עבירות בנשק והפרת הוראה חוקית. כן הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות בכתב האישום המצורף, שעניינן גניבת רכב, התפרצות לבית מגורים בכוונה לבצע גניבה, גניבה והחזקת כלי פריצה. הושתו על הנאשם 34 חודשי מאסר בפועל, הפעלת מע"ת חודשיים בחופף וחודשיים במצטבר.

ת"פ 24662-05-13 **מדינת ישראל נ' מגארי** (17.11.13), הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון ב-5 עבירות של התפרצות למקום מגורים בצוותא, 9 עבירות של גניבה בצוותא, 3 עבירות של ניסיון לגניבת רכב, 5 עבירות של גניבת רכב, 3 עבירות של פריצה לרכב, 4 עבירות של שהיה בישראל שלא כדיון, איומים, הכשלת שוטר, תקיפת שוטר, החזקת מכשירי פריצה והחזקת סכין. בית המשפט קיבל את הסדר הטיעון והשית על הנאשם 52 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 9664-09-13 מדינת ישראל נ' עאמר אבו עלאן (16.3.14) הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון ב-6 עבירות של גניבה, 5 עבירות של התפרצות לדירה, עבירה אחת של סיוע להתפרצות לדירה, התפרצות לבית עסק, 6 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וכן ב-4 כניסות לישראל שלא כדיון. בית המשפט קבע, כי יש להתייחס לכל את מההתפרצויות כאירוע נפרד, ומאחר וחלקם סמוכות בזמנים ניתן לחפוף בניהם. בגין כל אחד מהאישומים נקבע מתחם ענישה שנע בין 12 ל-26 חודשי מאסר בפועל, ומתחם הענישה עבור סיוע להתפרצות נע בין 6 ל-13 חודשי מאסר בפועל. נגזרו על הנאשם 42 חודשי מאסר בפועל.

26. **מדיניות הענישה הנוהגת** בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק לה נלווית עבירה כמו הפרעה לשוטר במילוי תפקידו מלמדת, כי מתחם הענישה הינו ממאסר קצר ועד מספר חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 54042-03-15 **מדינת ישראל נ' צלאחאת** (21.4.15), הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לאחר שהזדהה בשמו של אחר. נקבע, כי מאחר ולא מדובר במי שעומד לדין בפעם הראשונה והרשעתו בעבירה נוספת המתחם הראוי הוא בין מע"ת לבין שישה חודשי מאסר בפועל. נגזרו על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל והופעל מע"ת בן 6 חודשים, כך שסך הכל הושתו על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל.

ת"פ 33615-02-16 מדינת ישראל נ' ברכאת בני גאבר (18.2.16), הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק והכשלת שוטר במילוי תפקידו בכך שנמלט מהשוטר ונעצר לאחר מרדף. נקבע, כי מתחם העונש ההולם לגבי העבירות שבהן הורשע הנאשם נע בין חודש לבין 6 חודשי מאסר בפועל והושתו על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של 35 ימים בניכוי ימי מעצרו.

ת"פ 46294-03-13 מדינת ישראל נ' אחמד זיוד (2.11.17), הנאשם הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של כניסה לישראל שלא כחוק והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. נקבע, כי מתחם העונש ההולם את העבירות דנן בנסיבותיהן נע בין מאסר על תנאי לבין 6 חודשי מאסר בפועל וענישה נלווית והוטלו על הנאשם מאסר על תנאי ורכיבים כלכליים.

27. עוד אומר, כי לא מצאתי לגזור גזירה שווה מעניינו של אל חטיב לגבי הנאשמים שבפניי. אל חטיב היה חלק מהתוכנית העבריינית אך חלקו היה מצומצם ביחס לנאשמים, תפקידו היה לקבל את הרכבים לאחר גניבתם ולהובילם אל היעד. בסופו של יום הוא הורשע בשלוש עבירות של גניבת רכב בקשר למסכת העבריינית עם הנאשמים שבפניי והתיק הנוסף שצירף. נוכח הפערים הגדולים בין כתב האישום בו הורשע אל חטיב לזה בו הורשעו הנאשמים שבפניי לא מצאתי שיש בעניינו להשליך על עונשם של הנאשמים בתיק זה.

28. לאור כל האמור לעיל אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם **לאישום הראשון** הינו בין חודש ל- 6 חודשי מאסר בפועל. **לאישומים השני עד הרביעי** שהם כלל העבירות שבוצעו ביום 18.12.16 אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם הוא בין 24 ל- 40 חודשי מאסר בפועל. אשר **לאישום החמישי** אני קובעת, כי מתחם העונש ההולם הוא בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

29. מטבע הדברים, בהתייחס לכך שלנאשם 2 יוחסו עבירות של ניסיון לסיוע להתפרצות באישום השני וסיוע להתפרצות באישומים השלישי עד החמישי לצד העבירות הנלוות לרבות גניבה וגניבת רכב ושמוסכם על הצדדים, כי עונשו של זה יהיה כמחצית מעונשו של הנאשם 1 לא מצאתי לקבוע מתחמים נפרדים בעניינו מאלה שקבעתי לעיל. הבדלים נוספים, ככל שישנם, בין שני הנאשמים יקבלו ביטוי במיקומם בתוך מתחם העונש והעונש שיושת על כל אחד מהם.

גזירת העונש המתאים לנאשם

30. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה**. במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות האישיות והמשפחתיות של הנאשמים ועברם הפלילי.

הנאשם 1

בן 35, יש לו 4 ילדים קטינים, מהם אחת שנולדה אך לאחרונה. הנאשם הוא המפרנס היחיד, כך שמצבה של משפחתו הוא קשה ביותר בתקופת מעצרו. שליחת הנאשם לתקופת מאסר תחמיר את מצבה, הקשה ממילא, של משפחתו.

לחובתו 4 הרשעות קודמות. 3 הרשעות משנת 2002 ו- 2004 שעניינן, כניסה לישראל שלא כחוק, הפרעה לשוטר ועבירות סמים. הרשעתו האחרונה משנת 2013 הינה בעבירות רכוש ולחובתו מאסר על תנאי. בנסיבות אלה אין לומר כי עברו של הנאשם 1 הינו מכביד.

הנאשם 2

בן 25, נעדר עבר פלילי, זהו מעצרו הראשון, והוא חווה קשיי הסתגלות במעצרו. תפקידו היה לאבטח את מעשיו של הנאשם 1 שהתפרץ לבתים וגנב בצוותא עם הנאשם 1 את הרכוש.

31. שני הנאשמים הודו, הביעו חרטה על מעשיהם וחסכו בזמן שיפוטי יקר נוכח עשרות העדים (56 במספר) שברשימת עדי התביעה.

32. לאור כל האמור לעיל אני סבורה שיש למקם את עונשם של הנאשמים באמצע המתחם בכל אחד מהמתחמים שנקבעו.

מאחר שב"כ המאשימה וב"כ הנאשם 2 הסכימו, כי את עונשו של הנאשם 2 יש להעמיד על כמחצית מהעונש שיושת על הנאשם 1, לא מצאתי לקבוע מיקום שונה בתוך המתחם, זאת בהתחשב בעובדה שממילא גזירת עונשו כמחצית מעונשו של הנאשם 1 משקפת את השוני בין השניים, כאשר בנוגע ליתר העבירות עניינם של הנאשמים זהה. כמובן שבגזירת דינו של הנאשם 2 אתן משקל לעובדה שהוא נעדר עבר פלילי וזהו מאסרו הראשון.

לאור כל אלה, סברתי שיש להשית על הנאשם 2 עונש קרוב למחצית מהעונש שיוטל על הנאשם 1, אך בהפחתה מעטה משיעור המחצית.

סוגית ניכוי ימי מעצרם של הנאשמים

33. סעיף 43 לחוק העונשין שכותרתו "חישוב תקופת המאסר" קובע כי:

"מי שנידון למאסר תיחשב תקופת מאסרו מיום גזר הדין, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת; היה הנידון משוחרר בערובה אחרי גזר הדין, לא יבואו ימי שחרורו במנין תקופת העונש".

34. ב"כ המאשימה טענה, כי בעניינם של הנאשמים מתקיימות נסיבות מחמירות ועל כן ביקשה להורות, כי תקופת מאסרם תמנה מיום גזר הדין ולא מיום מעצרם. ב"כ הנאשמים התנגדו לכך בטענה שעתירה זו חורגת מהנהוג ולא מבססת כל הצדקה לכך, וכי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה אין בה לתמוך בבקשתה. ב"כ הנאשם 2 הוסיף, כי מצבו של נאשם 2, הנעדר עבר פלילי, אינו דומה לנאשם 1 בנקודה זו.

35. ככלל אין חובה בדין לחשב את ימי המעצר במניין תקופת המאסר אך ככלל בתי המשפט נוהגים לנכות ימי מעצר מן העונש הסופי (ראו ע"פ 13/53 **ביטון נ' היועץ המשפטי לממשלת ישראל** (17.5.53) וכן יניב ואקי, רותי קמיני, יורם רבין, "עונש המאסר - תכליות, מגמות והלכות", הפרקליט נג עמודים 19-22 (יולי 2014)).

עם זאת ישנם מקרים בהם ניתן שלא לנכות את ימי מעצרו של הנאשם. כך ברע"פ 245/10 **שרון גבאי נ' מדינת**

ישראל (13.4.10) הוחלט שלא לנכות את ימי המעצר מכיוון שבקשה זו נתבקשה בדיעבד בבקשת הבהרה ולא כחלק מהליך הערעור, וכן מאחר ובית המשפט הקל עם הנאשם בעונשו הסופי. נקבע, כי ניכוי ימי המעצר במקרה זה יהווה הקלה נוספת שלא לצורך.

כך גם בע"פ 25/89 **כחלון נ' מדינת ישראל (28.8.89)** שם הוטלו על הנאשם חודשיים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות. ב"כ הנאשם טען בערעור כי אי ניכוי ימי המעצר קרה בשגגה, כלומר חלק זה "הושמט" מפסק הדין. ערכאת הערעור דחתה טענה זו והוברה, כי אין לנכות ימי מעצר מאחר והעונש שהוטל קל דיו בנסיבות העניין.

גם ברע"פ 7785/07 **חליוה נ' שירות בתי הסוהר (28.1.08)** שם הורשע הנאשם בעבירות חמורות של רצח ואונס, וביקש לקצוב את עונשו ולנכות את ימי מעצרו. הוחלט שלא לנכות את ימי המעצר למי שכבר מרצה עונש מאסר בפועל וזאת בנסיבות המיוחדות בהם ועדת השחרורים כבר שיקללה את סוגיית ימי המעצר בבואה לקצוב את עונשו.

36. אשר לפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה אציין כי אין היא מסייעת לענייננו, באשר השיקול לאי ניכוי ימי המעצר נבע מקיומו של תיק מקביל, כאשר ניכוי המעצר היה מביא לענישה מקלה מדי.

כך ברע"פ 4230/07 **אוחנה נ' מדינת ישראל (18.6.07)** הוחלט שלא לנכות ימי מעצר מאחר והנאשם היה עצור בשני תיקים במקביל (רצח ועבירות מס), תקופת המאסר בגינם הייתה חופפת ולכן בית המשפט נמנע מלנכות תקופת אחת של מעצר. בית המשפט הקל מאוד עם הנאשם בעונש שגזר עליו, ולכן לא מצא לנכון להקל אתו פעם נוספת באמצעות ניכוי תקופת המעצר, כי אז הדבר יגרום לחריגה מוגזמת במתחם הענישה המקובל.

גם ברע"פ 165/05 **צומן נ' מדינת ישראל (13.1.05)**, דובר בשני תיקים חופפים מבחינת תקופת המאסר ולכן נקבע שאומנם הנוהג הוא, כי בית המשפט בדרך כלל ינכה ימי מעצר, מחשש בפגיעה בחירות האישית ואם אין נימוקים מיוחדים לחומרה. עוד נקבע שמדובר בנוהג מנחה ולא בכלל מחייב. דובר על 45 ימי מעצר לניכוי והוחלט שלא לנכותם מאחר ובית משפט השלום קבע בגזר הדין, כי שני שלישי מן המאסר שהוטל על המבקש ירוצה בחופף לעונש מאסר קודם שנגזר עליו, והחלטה זה מהווה הקלה ניכרת. ניכוי ימי מעצרו יהווה הקלה שאינה סבירה ו/או מידתית.

37. מן הכלל אל הפרט, במקרה שבפני מדובר בנאשמים אשר ביצעו עבירות רכוש חמורות אך לא מצאתי שמתקיימים בעניינם אותם שיקולים המובילים לסטייה מן הנוהג לפיו מנכים ימי מעצרו של נאשמים בעת גזירת דינם. משבעבירות חמורות יותר נוהגים לנכות את ימי מעצרו של נאשמים לא מצאתי שבעניינם של הנאשמים שבפני יש נסיבות המצדיקות סטייה מנוהג זה.

בקשה להמליץ על שחרור הנאשם 2 במחסום באזור קלקיליה ולא עזה

38. כראיה לכך שמקום מושבו של הנאשם 2 הוא בקלקיליה הוגשו **נ/1** עד **נ/4**. ב"כ הנאשם 2 ביקש, כי בית המשפט ימליץ בשלהי גזר הדין לרשויות שב"ס לשחרר את הנאשם למחסום הקרוב לעיר מגוריו קלקיליה, ולא

עזה.

ב"כ הנאשם 2 לא חלק על הרישום, כי כתובתו של הנאשם 2 הינה בעזה, מאחר ששם הוא נולד.

עוד טען, כי כאשר מוצגות ראיות להוכחת מקום מושבו של הנאשם, המאשימה בדרך כלל לא מתנגדת להמלצת בית המשפט לשב"ס לבחון שחרורו של הנאשם בתום ריצוי עונשו במחסום הקרוב למקום מגוריו ולא ברור מדוע בתיק זה המאשימה מסרבת לעשות כן.

39. ב"כ המאשימה הסכימה למחוק מכתב האישום את הרישום "עזה" כמקום מושבו של הנאשם אך לא צוין מהי כתובתו העדכנית. נוכח הדברים שמסר הנאשם 2 בחקירותיו במשטרה לפיהן הוא מתגורר ברמאללה או בעזה אין מקום להיעתר לבקשתו, שכן מעולם לא טען שהוא מתגורר בקלקיליה. בעמוד 24 לפרוטוקול מיום 2.10.17 הבהירה ב"כ המאשימה, כי עד לסיום ריצוי עונשו הוא יוכל לפנות לגורם הרלוונטי, כדי להוכיח את טענותיו בעניין כתובתו הנכונה. מכל מקום, ביקשה ב"כ המאשימה, כי אין לראות באי רישום הכתובת בכתב האישום המתוקן כהסכמה לטענות הנאשם 2 לכתובת הסותרת את הרשום במרשם האוכלוסין.

ב"כ המאשימה טענה שאין להסתמך על הראיות שהוגשו לבית המשפט, באשר לכתובתו של הנאשם בקלקיליה מאחר ואין ביכולתה לבדוק אותנטיות המסמכים ולכן יש לנהוג בזהירות בבקשת הנאשם 2.

40. מעיון בפסיקה שהגישה ב"כ הנאשם 2 עולה, כי בתי משפט המליצו ואף הורו על שחרור נאשמים למחסום באזור איו"ש אף שהכתובת הרשומה שלהם הייתה בעזה.

בת"פ 22824-01-17 **מדינת ישראל נ' אבו נצר** (10.1.17), כתובתו הרשומה של הנאשם היא בעזה, בשל הסכמת הצדדים הורה בית המשפט לשחררו למקום מגוריו באיו"ש-שכם.

בת"פ 61937-01-17 מדינת ישראל נ' זעל אלאטרש (11.06.2017), בהתאם להסכמת הצדדים, בית המשפט מפנה תשומת לב שב"ס, כי מגורי הנאשם לאחר תיקון כתב האישום הם בג'נין, ויש לנהוג לאחר שחרורו בהתאם לנהלים.

בת"פ 44284-10-12 מדינת ישראל נ' עאדל אבו דחיל (19.05.2013), בית המשפט הורה, כי עם סיום מאסרו של הנאשם, על שב"ס לדאוג להעבירו למחסום קלקיליה.

בת"פ 27982-01-16 **מדינת ישראל נ' ולאידה ואח'** (3.5.16), בכתב האישום נטען, כי מקום מושבם של הנאשמים הוא ג'אבאליה ובית לאהיא, ב"כ הצהירו, כי כתובת הנאשמים הינה בשכם ובית המשפט הפנה תשומת לב שב"ס לצורך להעבירם למחסום טול כרם עם סיום מאסרם.

41. בעניינו, מדובר בשני נאשמים שהם קרובי משפחה, כאשר הנאשם 1 מתגורר בקלקיליה והנאשם 2 טוען שהוא מתגורר בקלקיליה ולא בעזה.

42. **נ/1** עד **נ/3** הינן ראיות לכאורה, כי מקום מושבו של הנאשם 2 הינו בקלקיליה, כי הוא מתגורר שם לאחר שברח מעזה בשל סכסוך משפחתי, וכי הוא דרוש לחקירה במשטרה הפלסטינית בעזה (**נ/4**) בשל אותו סכסוך משפחתי. הנאשם 2 מסר בפניי, כי שחרורו למחסום בעזה יהווה גזר דין מוות עבורו נוכח הסיכון לשלומו אם יגיע לעזה.

בכל אלה יש לטעמי לתמוך בטענת הנאשם 2, כי מרכז חייו הוא בקלקיליה ולא בעזה כפי שמופיע במרשם האוכלוסין.

בנסיבות אלה, אני מוצאת להיעתר לבקשת ב"כ הנאשם 2 וממליצה לשב"ס לבחון בקשת הנאשם 2 לשחררו למחסום באזור איו"ש ולא למחסום באזור עזה.

תשומת לב שב"ס, כי הנאשם 1 הינו תושב קלקיליה וההחלטה לגבי הנאשם 2 אינה נוגעת אליו.

סוף דבר

אשר על-כן, אני גוזרת על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1

- א. 48 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו החל מיום 9.2.17.
- ב. אני מורה על הפעלת המאסר המותנה בן 6 חודשים מת"פ 13-01-32854 של בית משפט השלום בראשון לציון מיום 30.4.13, מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר, כך שסך הכל ירצה הנאשם 51 חודשי מאסר בפועל מיום מעצרו.

הנאשם 2

- 22 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו החל מיום 9.2.17.
- נוכח המפורט לעיל, עלה לטעמי בידי **הנאשם 2** להראות, כי מקום מושבו הינו בקלקיליה ועל כן אני ממליצה בפני רשויות שב"ס לבחון את נושא שחרורו של הנאשם 2 למחסום באזור קלקיליה, ולא עזה, בסיום ריצוי עונשו.
- תשומת לב שב"ס, כי הנאשם 1 הינו תושב קלקיליה וההחלטה לגבי הנאשם 2 אינה נוגעת אליו.

נאשמים 1-2

- א. 12 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעברו הנאשמים במשך 3 שנים מיום שחרורם עבירת רכוש מסוג פשע.
- ב. 6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעברו הנאשמים במשך 3 שנים מיום שחרורם עבירות כנגד שוטרים.

ג. חודשיים מאסר על תנאי, לבל יעברו הנאשמים במשך 3 שנים מיום שחרורם עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.

ד. כל אחד מהנאשמים ישלם פיצוי בסך 3,000 ₪ לכל משפחה בכל אחד מהאישומים 3-5 (משפחת לודנסקי, משפחת לוי ומשפחת טופולנסקי). הפיצוי ישולם ב- 15 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.18, וכל תשלום נוסף בראשון לחודש שלאחריו. היה והפיצוי או שיעור משיעוריו לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הפיצוי לתשלום מידי.

ניתן בזאת צו להשמדת מוצגים.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ג כסלו תשע"ח, 11 דצמבר 2017, במעמד הצדדים.